

hold kel te
fekszel
szemem lézersugarai
közé zártan
illatok ízek osonnak
ragadozó-léptű éjszakában
idegen vágyak leskelnek
pókfonálba ragad a bánat
karom menedék s börtön
fészke a szabadságnak
fekete selymét kibontja az ég
gyémántjait megmutatja
oly közel az elérhetetlen
mint hullámozó mellkasod fodra
ömölj belém
duzzasszuk fel
patakként csörgedező világunk
két tenger partján
a szeretet nevében
egymáshoz utat vágunk

hold kel
te fekszel
emléket libegtet a szellő
fújd el a gyertyát
s a hamvas sötétben
testet ölt az eljövendő